

Arrest

nr. 110 227 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Hilde VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1.1. De eerste asielaanvragen van verzoekers resulteerde in een arrest van 16 april 2010 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.1.2. In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd in hoofde van de eerste verzoekende partij de eerste bestreden beslissing genomen, die luidt als volgt :

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten B. A.

geboren te G., op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 27.03.2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 05.01.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 20.04.2010 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 27.03.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst: overwegende dat de betrokkene vijf oproepingsbrieven (faxen) naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het faxen zijn waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene van een vriend vernomen heeft dat er een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden bij zijn ouders waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengend at er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 21.03.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn, van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 18 (achttien) dagen."

1.1.3. In het kader van haar tweede asielaanvraag werd in hoofde van de tweede verzoekende partij de tweede bestreden beslissing genomen, die luidt als volgt :

" WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten B. A.

geboren te A. , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 27.03.2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 05.01.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 20.04.2010 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingen betwistingen (RW); overwegende dat de betrokkene op 27.03.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst: overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man gezocht wordt en het daarom gevaarlijk is om terug te keren waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar kind ziek is waarbij dient opgemerkt te worden dat het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; overwegende dat de betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengend dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad' aangezien betrokkene ai op 21.03.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 18 (achttien) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 32, al. 3, 4 en 6 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Voorts voeren verzoekers aan dat er sprake is van een manifest gebrek aan motivering, een kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding.

Zij lichten het middel toe als volgt:

"1. Betreffende de correcte toepassing van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980.

Dat om de toepassing van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 te begrijpen de voorbereidende werken moeten worden onderzocht;

Dat tijdens de voorbereidende werken een onhandige parallel werd gemaakt tussen het systeem van weigering van in overwegingname van de nieuwe asielaanvraag en het beginsel van het gezag van gewijsde (Pari. St. Senaat, 1992-93, 5 155-1, pp. 8- 9);

Dat het Arbitragehof iets later het argument van de wetgever moest omkeren en in een arrest 61/94 van 14 juli 1994 waarin een verzoekschrift tot nietigverklaring tegen het artikel 51/8 werd verworpen, heeft geoordeeld dat deze bepaling enkel kon worden toegepast in geval van de enkele en eenvoudige afwezigheid van nieuwe elementen, van welke aard deze ook zouden zijn;

Dat het Arbitragehof aan de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijkheid heeft ontzegd om iets anders te beoordelen van deze elementen van hun nieuwigheid;

Dat de interpretatie gegeven door het Arbitragehof van deze laatste bepaling dus enkel de weigering van in overwegingname van de nieuwe asielaanvraag toelaat in de enige hypothese waarin de nieuwe asielaanvraag "puur bevestigend" ("purement confirmative") is van de eerste, te zeggen eigenlijk identiek aan de eerste;

Dat het jaarlijks openbaar verslag voor het gerechtelijk jaar 1994-95 van de Raad van State, het eerste gerechtelijk jaar volgend op de inwerkingtreding van het arrest 61/94 van het arbitragehof, aanhaalt dat de minister of zijn aangestelde geen toepassing kan maken van het artikel 51/8, alinea twee van de wet van 15 december 1980 wanneer er is aangetoond dat de vreemdeling nieuwe elementen heeft laten gelden ter ondersteuning van zijn nieuwe asielaanvraag (stuk 3: BERNARD, F., " La procédure de reconnaissance de la qualité de réfugié à ? épreuve de la censure du Conseil d'Etat, Examen de juridprudence, 1994-1999", R.D.E., 1999, n° 101, p. 611);

Dat vanaf het moment wanneer de vreemdeling melding maakt van nieuwe elementen en zelfs indien de Dienst Vreemdelingenzaken vaststelt dat er geen ernstige vrees voor vervolging is, kan er geen beslissing van weigering van in overwegingname worden genomen door de Minister of zijn afgevaardigde;

Dat het arrest van het Arbitragehof dus het artikel 51/8 volledig heeft herschreven en opdat men de rechtsregel die van toepassing is in deze materie zou kennen moet men het arrest 61/94 van het Arbitragehof lezen en niet de wettekst die ongewijzigd is gebleven;

Dat wat betreft het beroep bij de Raad van State, geeft het jaarlijks verslag van de Raad van State nog aan dat er volgt uit het arrest van het Arbitragehof dat « si, après examen de la requête et du dossier administratif, le Conseil estime qu'il y a bien eu des « éléments nouveaux » invoqués à l'appui de la nouvelle demande de reconnaissance de la qualité de réfugié, il considère alors que la demande de suspension est recevable » (vrije vertaling: "indien na onderzoek van het verzoekschrift en van het administratief dossier de Raad oordeelt dat er wel degelijk "nieuwe elementen" zijn ingeroepen in het

kader van de nieuwe asielaanvraag, dan moet er worden geoordeeld dat het verzoekschrift tot schorsing ontvankelijk is”);

Dat de Raad van State onmiddellijk deze interpretatie van het Arbitragehof heeft toegepast en daardoor schorsingen heeft bevolen omwille van de schending van het artikel 51/8 van talrijke beslissingen van weigering van in overweging name genomen door de afgevaardigde van de Minister in het kader van een nieuwe asielaanvraag;

Dat deze rechtspraak werd gevestigd en vervolgens bevestigd (stuk 3: op. cit., p. 612);

Dat op 22 december 1995, de Raad van State de schorsing heeft uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, met name een brief uitgaan van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de libération de l'Angola) in België en deze brief was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (C.E., 57.257, 22 december 1995) ;

Dat in een ander dossier de Raad van State zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van in overwegingname ter kennis gegeven aan een Indische onderdaan terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigden;

Dat de Raad eveneens de schorsing heeft bevolen, oordelend dat : « s'il peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligent l'administration à prendre en considération une nouvelle demande d'asile des éléments de preuve que le requérant aurait pu produire à l'appui de sa première demande, force est cependant de constater que constitue un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure » (C.E., 57.384, 5 januari 1996) ;

Dat het beginsel « constitue cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure » in daaropvolgende rechtspraak nog wordt bevestigd (C.E., 64.459, 11 februari 1997) ;

Dat volgend op de wetwijzigingen van de Vreemdelingenwet in 2006 werd dit beginsel nog eens bevestigd door de Parlementaire Voorbereidende Werken en deze rechtspraak van het Grondwettelijk Hof werd bevestigd, die bovendien nog in een nakomend arrest van 2008 (arrest 81/08) deze rechtspraak nog eens bevestigde;

Dat ook de aandacht moet worden gevestigd op de bepalingen van het artikel 32, alinea 2,4° van de Richtlijn 2005/85/EG betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of de intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna “procedurerichtlijn”), dat bepaalt:

“(…)

3. Een volgend asielverzoek moet eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er; sinds de intrekking van het vorige verdoek of na de in lid 2., onder b), bedoelde beslissing inzake dit verdoek, nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2004/ S3/EG.

4. Indien na het in lid 3 bedoelde voorafgaande onderzoek nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2004/83/EG, wordt het verzoek verder behandeld overeenkomstig hoofdstuk

II”;

Dat bij lezing van deze voorgaande bepaling, in vergelijking met het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, het opvallend is dat een andere terminologie wordt gebruikt, bijvoorbeeld om te bepalen of er sprake is van: “nieuwe gegevens”(artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980) of “nieuwe elementen of bevindingen” (artikel 32.3 en 4 van de Procedurerichtlijn);

Dat in geval van twijfel en tegenstrijdigheid tussen een regel van intern recht en een regel van Europees recht dat rechtstreeks van toepassing is en directe werking heeft, de voorkeur moet worden gegeven aan de norm die hoger geplaatst staat in de normenhiërarchie, namelijk de regel van Europees recht;

Dat in toepassing van het artikel 32.3 en 4 van de Procedurerichtlijn, er moet worden nagegaan of er in het kader van de nieuwe asielaanvraag “nieuwe elementen of bevindingen” worden aangebracht;

Dat het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 en de Procedurerichtlijn ook andere bewoordingen gebruiken, gezien het eerstgenoemd artikel vereist dat de nieuwe gegevens “een ernstige aanwijzing uitmaken van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade”, terwijl de Procedurerichtlijn het enkel heeft over “de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2004/83/EG”;

Dat gelet op de verschillende terminologie, er gebruik moet worden gemaakt van het artikel 32.3 en 4 van de Procedurerichtlijn om de bepalingen van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 te interpreteren, gelet op het feit dat de Procedurerichtlijn hoger staat in de normenhiërarchie en de Belgische wet op een richtlijn conforme wijze moet worden geïnterpreteerd;

Dat vervolgens, er op een derde verschil in terminologie moet worden gewezen tussen enerzijds het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 en het artikel 32 van de Procedurerichtlijn, gezien het artikel 51/8 bepaalt dat de nieuwe aangedragen gegevens betrekking moeten hebben op “feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”⁵⁵, terwijl de Procedurerichtlijn toelaat het onderzoek ten gronde te beperken tot situaties waarin “de betrokken asielzoeker buiten zijn toedoen de nieuwe elementen en bevindingen in het kader van de vorige procedure niet kon doen gelden”⁵⁵;

Dat dit laatste terminologische verschil tussen de Belgische wet en de Procedurerichtlijn in casu niet van belang is omdat aan de eisende partijen niet worden verweten dat zij de gegevens waarop zij hun 2de asielaanvraag baseren, hadden kunnen aanbrengen in het kader van hun vorige asielprocedure, wat ook logisch is, gezien de neergelegde documenten allemaal in hun bezit waren van nadat de vorige asielaanvraag was afgesloten;

Dat het dus ontegensprekelijk gaat om gegevens die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin de eisende partijen ze hadden kunnen aanbrengen, zodat het gaat om gegevens die zowel al de vereiste van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voldoen als aan als de vereiste van artikel 32.6 van de Procedurerichtlijn, nu het ook duidelijk is dat eisende partijen deze nieuwe elementen en bevindingen niet in het kader van een vorige asiel procedure hadden kunnen doen gelden omdat toen deze documenten niet aan de orde waren;

2. Nieuwe elementen/bevindingen

Dat cruciaal in de beoordeling van de nieuwe elementen en bevindingen aangebracht door de eisende partijen in het kader van hun 2de asielaanvraag er in bestaat dat de bestreden beslissingen de nieuwe voorgelegde stukken, namelijk de 5 oproepingsbrieven, de medische situatie van hun kind en de informatie van een vriend afschildert als hebbende een geringe bewijswaarde, louter en gemakkelijke verklaringen en als medische elementen die het voorwerp uitmaken van een specifieke

Dat op de verwerende partij een verplichting tot formele motivering rust, in toepassing van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, dat de plicht oplegt om rekening te houden met alle dienstige inlichtingen en argumenten die worden aangehaald;

Dat de bestreden beslissing zich er gewoon toe beperkt om te stellen dat met de nieuwe elementen geen rekening kunnen worden gehouden gezien de beperkte bewijswaarde, het bestaan van een specifieke procedure en louter en gemakkelijke verklaringen;

Dat gezien de bestreden beslissingen niets motiveren omtrent de aangehaalde problematiek van de eisende partijen en hier zelfs met geen woord over rept, terwijl het welgekend is dat het leven van betrokkenen in gevaar loopt bij terugkeer en dat er een onvermijdelijk risico zal zijn op conflict, waartegen de nationale overheden geen effectieve bescherming kunnen bieden.

Dat er dus duidelijk een gebrek aan formele motivering is.

Dat bovendien de verwerende partij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding door te oordelen dat de nieuwe gegevens aangehaald door de eisende partijen een geringe bewijswaarde zouden hebben en het zou gaan om louter en gemakkelijke verklaringen, wat een bevoegdheid is die behoort tot het onderzoek ten gronde van de asielaanvraag die enkel toebehoort aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de RW;

Dat het beoordelen van de inhoud of de bewijskracht van niet voorgelegde elementen om te bepalen of ze een “ernstige aanwijzing” inhouden reeds een in overwegingname van de asielaanvraag in zich houdt en een overschrijding van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 DVZ toelaat zich over uit te spreken bij haar behandeling van meervoudige asielaanvragen (zie RvS, arresten 165.470 en 165.469 van 1 december 2006);

Dat in de mate waarin de bestreden beslissing uitdrukkelijk een oordeel velt over de aangehaalde problematiek door de eisende partijen en deze als geringe bewijswaarde en louter en gemakkelijke verklaringen bestempelt, zij zich schuldig heeft gemaakt machts overschrijding en een schending van de artikelen 51/8 van de Vreemdelingenwet en het artikel 32 alinea's 3,4 en 6 van de Procedurerichtlijn in combinatie met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

Dat de bestreden beslissingen niet ingaat op de asielproblematiek die door de eisende partijen werden aangekaart.

Dat de verwerende partij is overgegaan tot een beoordeling van de bewijskracht van de aangehaalde stukken, wat een beoordeling is van de bewijskracht en de pertinentie van de nieuwe aangehaalde gegevens, wat buiten de bevoegdheid valt van de Dienst Vreemdelingenzaken; Dat de Raad van State in een arrest van 13 december 2011, nr. 216.840 oordeelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de pertinentie of de bewijskracht van de nieuwe voorgelegde stukken mag beoordelen, gezien dit machtsoverschrijding uitmaakt;

Dat de RW in een arrest van 29 september 2010 nr. 48.746 oordeelde dat DVZ een asielaanvraag mag weigeren in aanmerking te nemen als zij van oordeel is dat de nieuwe gegevens de aangehaalde vrees niet kunnen gronden, maar de Raad van State vernietigde dit arrest door te stellen dat DVZ daarmee haar bevoegdheid toegekend door artikel 51/8 overschrijdt en dat de RW niet heeft onderzocht of de nieuwe gegevens reeds zijn aangehaald in de eerdere asielaanvraag of betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoeker ze had kunnen aanbrengen;

Dat de bestreden beslissing in gaat tegen de leerstellingen van dit laatst vernoemde arrest en daarom moet worden vernietigd;

Dat het dus een kennelijke appreciatiefout uitmaakt en een kennelijke schending van het redelijkheidsbeginsel dat de oproepingsbrieven en de verklaring van een vriend niet worden in rekening gebracht en van tafel worden geveegd en niet worden beschouwd als een ondersteuning van de nieuwe elementen aangehaald door de eisende partijen, namelijk de vrees voor vervolging en waartegen de nationale overheid geen bescherming kan bieden en de conflicten waartegen zij een bescherming willen krijgen;

Dat de attesten en de verklaringen dan ook van belang zijn en niet zomaar naast zich kunnen worden neergelegd; dat de oproepingsbrieven minstens dienen beschouwd te worden als een begin van bewijs;

Dat gelet op het voorgaande er sprake is van een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering, in strijd met de aangehaalde wetsbepalingen in het middel;”

2.2. De richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door het koninklijk besluit van 27 april 2007 wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Door de loutere verwijzing naar het verschil in terminologie tussen de Procedurerichtlijn en het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tonen verzoekers niet aan dat deze richtlijn niet correct werd omgezet. Voorts tonen verzoekers met een algemene verwijzing naar artikel 32 van de Procedurerichtlijn niet aan dat de beoordeling door de gemachtigde van de door verzoeker aangebrachte elementen ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag *in casu* op een niet-richtlijnconforme wijze is geschied. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.3. Aangaande de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in de beslissingen gelezen kunnen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

2.4. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Zoals uit het voorgaande blijkt, en zoals verzoekers in hun middel overigens zelf ook stellen, beperkt de bevoegdheid van de verwerende partij er zich toe te beoordelen of de aangevoerde nieuwe gegevens al dan niet nieuw zijn in de zin van de voormelde bepaling. In die optiek kan dan ook niet worden volgehouden dat de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden omdat niet verder op het asielrelaas van de verzoekende partijen is ingegaan.

2.6. Voorts doen verzoekers gelden dat de verwerende partij zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding en een schending van het voormelde artikel 51/8, omdat het haar niet toekomt de inhoud of de bewijskracht van de nieuwe gegevens te gaan beoordelen. Zij verwijst naar daartoe ook naar een arrest van de Raad van State. Zij kunnen hierin echter niet worden bijgetreden :

Het begrip "*nieuwe gegevens*" heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "*ernstige aanwijzing*" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de

beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Daarbij kan ook worden nagegaan of de nieuwe gegevens nieuw zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden. De verwijzing naar de arresten van de Raad van State doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Van machtsoverschrijding, met name het gegeven dat een bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, is dan ook geen sprake.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij bij zijn tweede asielaanvraag volgende documenten voorlegde: 5 oproepingsbrieven van het ministerie van binnenlandse zaken te Grozny en een vertaling van één van de vijf convocaties naar het Frans. Verder verklaarde hij dat hij van een vriend vernomen heeft dat er een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden bij zijn ouders. Door de tweede verzoekster werden geen documenten aangebracht. Zij verklaarde dat haar man gezocht wordt en dat het daarom gevaarlijk is om terug te keren, en dat haar kind ziek is.

De verzoekende partijen stellen dan wel dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt en een kennelijke schending van het redelijkheidsbeginsel doordat de oproepingsbrieven en de verklaring van een vriend niet in rekening worden gebracht en niet worden beschouwd als ondersteuning van de nieuwe elementen, en dat de oproepingsbrieven minstens dienen te worden beschouwd als een begin van bewijs, maar zij tonen dit op geen enkele wijze aan. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* dat de oproepingsbrieven per fax een geringe bewijswaarde hebben omdat de authenticiteit ervan niet op adequate manier kan beoordeeld worden, kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142 624; RvS 25 juni 2004, nr. 133 135). Met betrekking tot de verklaringen van een vriend van eerste verzoekende partij is het evenmin kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelde dat dit *“louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven”*. Evenmin is het onredelijk dat werd gesteld dat de medische elementen het voorwerp uitmaken van een specifieke procedure en de directie asiel ter zake niet bevoegd is. Een kennelijke appreciatiefout is derhalve niet aangetoond, net zomin als een schending van het redelijkheidsbeginsel: de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is *in casu* niet het geval.

2.8. Het tweede middelonderdeel is eveneens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS